

Dr. Friedrich Wichtl

Zednářské vraždy

Pozoruhodná odhalení!

Z německého originálu Dr. Friedrich Wichtl,
Freimaurer-Morde. Aussehenerregende Enthüllungen!
Verlag Jos. Kösel & Friedrich Pustet, Kommanditgesellschaft
2. Aufl. Verlagsabteilung Regensburg 1921
přeložil © Jaroslav Voříšek 2012

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Dr. Friedrich Wichtl

Zednářské vraždy

Pozoruhodná odhalení!

„V zednářstvu je dovoleno zabíjet!“
(Br.: Cabrinović)

Dr. Friedrich Wichtl

Autor těchto knih: „Světové zednářstvo, světová revoluce, světová republika“
a „Dr. Karel Kramář, podněcovatel světové války“

Úvodní slovo editora českého překladu

Autor ve své klasické knize s mimořádnou znalostí věci líčí zločiny zednářstva své éry, tj. období před první světovou válkou a během ní. Je samozřejmé, že mezitím již i tento nejmocnější nástroj úsilí o židovskou světovládu prošel výrazným vývojem v souladu s jím změněnými společenskými i politickými poměry.

Jeden z nejlepších ruských znalců zednářstva, Oleg A. Platonov, ve své knize *Rusko pod vládou zednářů* (Moskva 2000) uvádí:

„Zednářstvo ve všech svých projevech představuje tajnou zločineckou společnost, mající za cíl dosažení celosvětové nadvlády na základě židovské nauky o vyvoleném národě. Působení řečené společnosti zanechalo v ruské historii krvavé stopy. Všichni hlavní zločinci v Rusku od 18. století až do našich časů patřili, resp. patří k různým zednářským organizacím. Naše kniha se zabývá podvrtnou protiruskou činností současných zednářů. Zdrojem pro dále uváděná tvrzení mi byly zednářské archivy, články ruského i zahraničního tisku a svědectví bývalých spolupracovníků ruských i západních zpravodajských služeb.“

Wichtlova kniha neztratila nic na své závažnosti a důkladné znalosti předmětu ani dnes, kdy již zednáři v předtuše blížícího se triumfu začínají sami poodhalovat mnohé ze své dosud přísně tajené činnosti. Stačí jen připomenout, že se např. zcela bezostyšně hlásí jako ke svému dílu k tzv. Francouzské revoluci se všemi jejími hrůzami a ukrutnostmi ve jménu „svobody a pokroku“. Proto také autorova kniha sice již nevyvolá takový rozruch a doslova paniku v zednářských kruzích jako v době svého vydání, ale přesto je stále jednou ze základních prací k pochopení a hlubšímu studiu této tajné internacionály se židovskými vůdci.

Knihou mluví zcela jasně o „morálce“ zednářstva. Zbývá ještě dodat, že papežové od Klementa XII. po Lva XIII. ve svých dokumentech odsuzovali zhoubnou činnost zednářských lóží, protože konečným cílem zednářstva je zničení katolické Církve i monarchií, a na jejich troskách zřízení celosvětové republiky pod egidou Židovstva.

„Slova br.: Chamforta roku 1789 br.: Marmontelovi: ‚Trůn i oltář padnou společně... Jsou to dva opěrné oblouky, které se vzájemně podporují; jakmile je jeden z nich rozbitý, padne i druhý.‘“

„Wichtl“ by se dal snadno doplnit o množství dalších příkladů z novější i nejnovější doby na základě naprosto nezpochybnitelných důkazů, dokladů i svědectví, a čtenář má k tomu na našich stránkách k dispozici řádku titulů na dané téma.

Zednářské vraždy

Existuje mezi námi tajná společnost, o níž se nemluví. Její členové se vzájemně poznávají tajnými slovy, zvláštními stisky ruky a jistými znameními na hrdle, hrudi a břicho. Řečená znamení mají členy současně vždy upomínat na těžké tresty, které by je stihly v případě porušení slibu naprosté mlčenlivosti: podříznutí hrdla, vyrvání srdce a rozpárání břicha. (Členové těchto společností ujišťují, že se tyto tresty dnes již neužívají.)

Přijímání do lóže probíhá za pozoruhodných a tajemných obyčejů, v nichž nejvýznamnější roli hraje černě vytařovaná nebo čalouněná komora s kostrou a rakví. „Hledající světla“, tj. ti, kteří chtějí do společnosti vstoupit, musejí nejdříve strpět všemožné děsivé věci a prodělat jisté hrůzy jako zkoušku své odvahy.

Tento tajný spolek, rozprostřený po celém světě, rozhodně není malý – disponuje mnoha statisíci bratrů, kteří jsou zavázáni vzájemně si pomáhat a také se podporovat v profesní kariéře. Kdo po jejich tajemství pátrá, je vystaven všeobecnému opovržení, a pokud i přesto po nich dál pátrá, riskuje svou dobrou pověst, hospodářské postavení, ba dokonce i život.

Tím podivným tajným spolkem je zednářský řád neboli zednářský svaz. V současnosti zahrnuje hodně přes tři miliony členů neboli „bratrů“, rozčleněných do různých „stupňů“: vstupuje se tam jako „učeň“ a po určitém zkušebním období se povyšuje na „tovaryše“ a později na „mistra“. Avšak tři nejnižší stupně v zednářství jsou přesto politicky téměř bezvýznamné. Jejich členové se zásadně nezasvěcují do žádných důležitých věcí, ale jsou přesvědčováni (a přesvědčeni), že jakmile jednou dosáhli mistrovského stupně, jsou „zasvěcenci zednářstva“ a znají všechna jeho tajemství.

Ve skutečnosti však neznají nic! A i kdyby někdo z nich něco věděl, nesmí to přiznat. Obvykle jim však není vůbec známo, že nad nimi jsou ještě „vysoké stupně“ a rovněž nevědí, kdo z jejich okolí patří k nějakému vysokému stupni, ani k jakému – vyšší stupně vědí všechno o nižších, ale nikdy ne naopak! Tzv. „vysoké stupně“ začínají 4. stupněm a sahají až do 33. Tam se objevují nejpodivnější jména i nejnabubřelejší tituly a hodnosti. Tak např. existuje „Kníže Milosti“, „Kníže Libanonu“, „Velký Kníže Jeruzaléma“, „Rytíř Slunce“, „Rytíř Železného Hada“, „Svatoondřejský Rytíř“, „Vznešený Kníže Královského Tajemství“, atd. – A právě tyto vysoké stupně jsou *politicky mimořádně činné* a řídí se v tom zásadami, které celý mravný svět považuje za nemorální. Vysokostupňoví zednáři se neštítí ani *vraždy* a každý zločin považují za dovolený, pokud jim slouží k podpoře mocichtivosti. „V zednářství je dovoleno zabíjet!“ Tento klasický výrok pronesl zednář a atentátník br. :. Cabrinović,¹ když se zodpovídal před soudem za atentát na rakouského následníka trůnu Františka Ferdinanda. Jeho zavraždění bylo výhradně dílem zednářů, kteří odstraněním nejčinnorodějšího muže v Rakousku sledovali rozbití monarchie a s ní také zkázu německého císařství.

---

¹ Zednáři ve svých úředních písemnostech užívají místo obvyklé tečky hned tři ve tvaru trojúhelníku (:.) a proto se jim také říká „třítečkoví bratři“; pozn. překl.

O zavraždění následníka rakouského trůnu bylo francouzskými vysokostupňovými zednáři rozhodnuto již v roce 1912. V kruzích „zasvěcenců“ to nebylo žádným tajemstvím. Tak například v roce 1912 se jistý vysoký švýcarský zednář vyjádřil takto:

„František Ferdinand je mimořádně vynikající muž. Škoda, že je již odsouzen a zemře na cestě k trůnu.“

A proslulá pařížská „Sibylla“, madame de Thèbes, ve svém „proroctví“ na rok 1913 zvěstovala následující:

„Ten, který má v Rakousku dosáhnout vlády, nebude panovat. ... Vládnout bude mladý muž [císař Karel I.], který k tomu ještě ani není určen.“

Madame de Thèbes „tragickou událost v rakouském císařském domu“ předpověděla na rok 1913. ... Když však k ní nedošlo, vyhlásila v prosinci 1913 své proroctví po druhé následujícími slovy:

„Tragédie v rakouské císařské dynastii tak, jak jsem ji předvíдалa, se sice nestala, ale zcela určitě k ní dojde, a sice ještě v první polovině příštího roku [1914].“

Dva dny před vypršením zmíněné lhůty, 28. června 1914, byl následník trůnu zavražděn! – Hlavní pachatelé byli všichni zednáři, a sice vrazi Grabec a Cabrinović, srbský železniční úředník Ciganović, který vrahům dodal browning, granáty a jed, dále srbský major Tankosić, jenž zbraně osobně koupil, a konečně srbský teolog dr. Kasimirović; ten po náboru vrahů informoval „vládce“ zednářstva v Budapešti, Paříži, Kyjevě atd. o nadcházejícím atentátu a obstaral potřebné peníze. Všechno to nejsou pouhé domněnky, nýbrž ze soudních spisů konstatované skutečnosti, jež jsou záměrně zamlčovány. A samotný následník trůnu? Věděl o tom – věděl, že jej francouzští vysokostupňoví zednáři odsoudili k smrti a že mu usilují o život. Nijak se tím netajil, ale nikdo mu nevěřil, nikdo zcela nechápal strašlivou moc, pracující potají a připravenou jedním rázem odstranit samotného následníka rakouského trůnu! Tělesné pozůstatky popravených resp. ve vězení zemřelých atentátníků byly po převratu triumfálně převezeny z Československa do vlasti a tam pietně pohřbeny. Navíc byl zákeřným vrahům postaven v Sarajevu okázalý památník...

Zůstaňme ještě v Rakousku: Také na císaře Františka Josefa I. byl spáchán vražedný útok, na který si starší lidé ještě pamatují...² Pachatelem byl br.: Wilhelm Oberdank, zednář, jehož atentát roku 1882 byl naštěstí neúspěšný. Vraha popravili. Ale ještě v roce 1914 byl v lóžovém listu „Velkého Orientu Itálie“ oslavován jako „hrdina a mučedník“, který „svůj mladý život obětoval vlasti [čti: světovému zednářstvu].“³ A jak nyní (srpen 1920) „Wiener Freimaurer Zeitung“ informuje, byla letos zednáři v Udine a Terstu zřízena nová lóže, nesoucí jméno – Wilhelm Oberdank! Její sídlo je v Terstu, tedy městě, kde byl pokus o atentát na císaře! Případ si zaslouží zvláštní pozornosti i proto, že k zasvěcení nové lóže se dostavily zednářské delegace z Říma a Benátek. Tak otevřeně a sebejistě se soudobí zednáři hlásí k jimi samými zosnované zákeřné vraždě!

² Kniha poprvé vyšla krátce po první světové válce; pozn. překl.

³ Srv. „Rivista massonica italiana“, 1914, str. 435.

Bratr rakouského císaře, arcivévoda Maxmilián, pozdější císař Mexika, byl roku 1867 „válečným soudem“ povstalců odsouzen k smrti. Zradou upadl do rukou nepřátel, v jejichž čele stál vysokostupňový zednář Juarez, který se po popravě císaře Maxmiliána stal – prezidentem Mexika.

Také sebevražda korunního prince Rudolfa byla dílem loží. Následník rakouského trůnu byl po své okružní cestě světem uveden do zednářstva vévodou z Walesu, budoucím anglickým králem Eduardem VII. Později se stal členem uherské Velkolóže. Při lovecké výpravě do Sedmíhradska byl hostem u hraběte Telekiho, rovněž zednáře. Sešla se tam velká společnost a při šampaňském byla Rudolfovi předložena listina, podle níž se měl zavázat vystoupit v zájmu nezávislosti uherské armády na ústředním velení, i nezávislosti Uherska obecně. Korunní princ si již nebyl vědom dosahu svého jednání a dokument podepsal. Později se zdráhal v opilosti přijatý závazek splnit a tím zmařil chystaný státní převrat, jímž se korunní princ Rudolf měl zmocnit uherské koruny, a arcivévoda z Toskány se měl stát rakouským císařem. Zednáři ovšem na jeho písemném závazku trvali a korunního prince dohnali až k smrti. Rudolfova sebevražda tedy nebyla nic jiného, než psychická vražda zoufalého a slabého člověka, který neviděl žádné východisko. A milostná tragédie s baronesou Mary Vetserovou? – To byl pouze více či méně doprovodný jev, ale rozhodně ne přímá pohnutka k zoufalému činu. Když státní převrat definitivně ztroskotal, toskánský arcivévoda Johann se vzdal všech titulů a hodností, a jako prostý občan Johann Ort odešel dobrovolně do exilu, aby unikl nástrahám zednářů.⁴ Poslední nezúčastněný očitý svědek, lesník Wolf, který svého času musel přísahat, že zachová mlčení až do hrobu, byl v červnu 1919, tedy již po převratu, zavražděn! A pachatelé? Podle sdělení listu „Agrammer Tagblatt“ jimi byli – bosenští lupiči! O co cenného však chtěli oloupit starého a chudého muže, to ovšem zůstalo nevysvětlené...

Zatím je také nejasné, zda bylo dílem zednářů i zavraždění rakouské císařovny Alžběty, jímž měl být nepřímo veden úder proti císaři Františku Josefovi I. Skutečností je, že Luccheni, vrah císařovny, byl anarchista. – Rovněž je pravdou, že právě anarchisté byli zednáři nezřídka zverbováni k podobným zločinům, tak např. anarchista Pressi, který v Monze roku 1902 zavraždil italského krále Humberta II.

Sem patří i několik starších případů záhadných úmrtí v panovnickém domu Habsbursko-lotrinském. Manžel velké císařovny Marie Terezie – František Lotrinský – náhle zemřel 18. srpna 1765 v Innsbrucku. Josef II., „lidový císař“, byl kabbalistický zednář a obklopen téměř výhradně zednářskými rádci. I přesto se viděl nucen proti zednářům rázně zakročit. V Belgii, která tehdy patřila Rakousku, nechal lóže zavřít pro politické pikle, v samotném Rakousku jejich počet omezit a ve vlastnoručním dopisu mluvil o „kejklířství“ br. zednářů. Právě se chystal proti nim ostře vystoupit, zvláště že to byli oni, kdo rozpoutali tureckou válku (1788-1790), když náhle ve věku 49. let zemřel (20. února 1790). Jeho bratr a nástupce na trůně, císař Leopold II., byl rovněž zednář, ale byl varován a náležitě poučen. Ani on se netajil úmyslem rázně se zednářským spolkem skoncovat – 1. března 1792 zemřel v nej-

---

⁴ Bližší k „tragédii v Mayerlingu“ je v knize dr. Wichtla, *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik* (Světové zednářstvo, světová revoluce, světová republika), 7. vyd. Mnichov 1920.

lepších mužných letech krátce po 45. narozeninách. Zemřel jedem; vrahem byl br.: Colombe, podnícený k činu francouzskou jakobínskou vládou. Ve stejném měsíci téhož roku byl zavražděn rovněž švédský král Gustav II. zednářem Ankarströmem (16. března 1792).

Leopoldův syn a nástupce, císař František I., byl o nebezpečnosti zednářů natolik přesvědčen, že krátce po nastoupení na trůn vydal dekret, jímž se potlačovalo zednářstvo v celém Rakousku. Jak nezbytný takový zákaz byl, vyplývá ze skutečnosti, že br.: Hebenstreit, Prandstätter, de Riedel, Martinovic atd. připravovali spiknutí: císař měl být internován, všichni vězni propuštěni a část Vídně podpálena. Současně bylo v Innsbrucku odhaleno další spiknutí, jehož vůdci byli rovněž zednáři. Od té doby zůstalo zednářstvo v Rakousku zakázané. Teprve po převratu, od „přeslavné“ revoluce roku 1918, začali zednáři vystupovat otevřeněji poté, co již od roku 1870 byli policejně trpěni pod pláštíkem „humanitárních“ spolků.⁵

Vraťme se však do současnosti.

5. října 1911 vůdce rakouských socialistů, zednář dr. Viktor Adler, pronesl v parlamentu neslýchaně ostře štvavou řeč proti tehdejšímu ministru spravedlnosti, dr. von Hohenburgerovi. A právě když jeho projev dosáhl vrcholu, padlo z galerie pět výstřelů. Terčem byl ministr spravedlnosti. Kdo byl atentátník, který ministra tak nenáviděl, že jej chtěl zabít? Jmenoval se Něguš a za tímto účelem podnikl několidenní cestu z nejjihnějšího cípu Dalmácie. Den před atentátem jej sociální demokrati prováděli po Vídni, ukázali mu svatoštěpánský dóm, parlament, atd. Kdo jej k vraždě získal, nepodařilo se zjistit, a ani on sám nedokázal uvést jen trochu rozumný důvod pro svůj ohavný čin. Byl odsouzen k dlouholetému vězení; život mu zachránila pouze okolnost, že všechny výstřely chybyly cíl. Vlastní původci činu nebyli nikdy vypátráni...

22. října 1916 byl zavražděn rakouský předseda vlády hrabě Stürgkh. Zde se pachatelství dalo snadno zjistit, protože zločinec byl na místě zatčen a předán soudu – Fritz Adler, syn zednáře dr. Viktora Adlera! Je velice příznačné, že také Fritz Adler je zednář a patří k švýcarské lóži vysokostupňových zednářů. Během soudního výslechu řekl doslova:

„Jestliže je zákon pošlapán, pak je podle mého názoru každý státní občan oprávněn násilně si na základě stavu nouze sám zjednat své právo, které mu vláda upírá. Každý státní občan má nejen právo na násilí, nýbrž je to podle mého přesvědčení jeho povinnost!“

Tato slova naprosto odpovídají učení skotského vysokostupňového zednářstva! – Otázka pouze zní, zda br.: Fritz Adler je řečené „právo zabíjet“ ochoten přiznat i každému jinému státnímu občanu. Br.: Fritz Adler může mít tisíce přesvědčených stoupenců; nepochybně má ale také statisíce protivníků, kteří právě jeho politické činnosti kladou vinu za současnou bídu. Domyšleno do důsledku, musel by i každý jeho protivník mít právo také jej prostě zastřelit. A pokud se tak dosud nestalo, jaké asi okolnosti to lze přičíst? Politickému taktu, smyslu pro právo a v neposlední řadě křesťanskému smýšlení všech nezednářů, kteří se přidržují příkázání: „Nezabíješ!“

---

⁵ Viz *Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik*, 7. vyd., str. 120-131.

V okamžiku, kdy by Adlerovy názory byly přípustné také v kruzích jeho protivníků, byl by konec s jednostranným hájením: potom by se rychle odebrali do „Věčného Orientu“ ti státníci kejklíři, kteří dnes ubohému lidu tak hanebně vládou. . .

Vysoké zednářské stupně se nejprve utvořily ve Francii. „Velká“ francouzská revoluce (1789-1794) byla připravena zednáři; říkají to ostatně oni sami a není žádný důvod o jejich přiznání pochybovat. Vždyť tzv. encyklopedisté byli všichni zednáři, jako např. br.: Voltaire, br.: Montesquieu, br.: Diderot, br.: Helvetius, atd. – Ale také příšery revoluce jako Danton, Robespierre atd. byli lóžoví bratři. Velmistrem byl tehdy br.: Ludvík Filip, vévoda Orleánský, který po vyhnání Bourbonů měl být králem Francie. V jeho paláci se pořádala tajná setkání zednářských spiklenců, kde bylo mj. rozhodnuto o nastolení hrůzovlády a současně také o osobách, které jí jako první mají padnout za oběť. Jsou to přesně ti lidé, kteří hned v prvních týdnech revoluce byli na pařížských náměstích oběšeni nebo jinak povražděni, právě ti, jejichž hlavy pak lůza nosila na píkách ulicemi města! Jistě, vždyť v zednářstvu je dovoleno zabíjet.

Také zavraždění krále Ludvíka XVI. popravou 21. ledna 1793 bylo přímo dílem zednářů a již roku 1786 tedy rozhodnutou věcí. Jeho manželka Marie Antoinetta, nešťastná dcera císařovny Marie Terezie, zednáře jasně prohlédla. Proslulý je její dopis svému bratru, císaři Leopoldu II., v němž jej varuje před zednářskými pletichami:

„Dej si dobrý pozor na celý zednářský spolek. Byl jsi přece již varován – tyto nestvůry doufají dosáhnout odsud stejného cíle ve všech zemích. Bůh nás ochraňuj před takovým neštěstím!“

Citovaný dopis královny pochází již z období revoluce. Byl napsán 17. srpna 1790, půl roku po záhadné smrti jejího staršího bratra, císaře Josefa II. – Leopold II., jak bylo výše řečeno, náhle zemřel jako oběť zednářské vraždy jedem 1. března 1792. Královna Marie Antoinetta svého mladšího bratra dlouho nepřezila; již 16. října 1793 byla za ustavičného urážení a vysmívání vedena na popraviště, ale přesto si až do konce zachovala svůj ušlechtilý postoj a královskou důstojnost.

Jedním z nejodpornějších krvavých psů francouzské revoluce byl Jean Paul Marat, jistým způsobem předchůdce Bély Kuna v Maďarsku. Marat byl prvořadým původcem zářijového vraždění (1792), vnutil se do konventu a divokými výhrůžkami tam požadoval smrt krále Ludvíka XVI. i všech umírněných, rojalistů, girondistů a jejich stoupenců v lidu, a také vyzýval k rabování majetných. Marat byl, tak jako i Béla Kun, zednář a – čistě náhodou – rovněž židovského původu!

Je známo, že Napoleon I. byl sám zednář a také si přisvojil zásadu „v zednářstvu je dovoleno zabíjet“. (Srv. např. zavraždění francouzského generála Pichegru, který byl 5. dubna 1804 zardoušen ve vězení.) Tuto dobu i následující však zde přejdeme a ukážeme si pouze několik zvláště příznačných skutečností z posledních zhruba padesáti let.

Budiž zde konstatováno, že každá lóže (tj. sdružení zednářů) a tím spíše každá velelóže (svaz většího množství lóží) má svůj vlastní soudní dvůr. Okruh kompetencí takového soudu je někdy menší, jindy větší; jisté lóže a velkolóže si však nárokují právo na vynášení i provádění rozsudků smrti! Tato skutečnost je mimo ja-

koukoli pochybnost a je přiznávána samotnými německými zednáři, i když samozřejmě ne pouze pro německé lóže a velkolóže (Velké Orienty).

Zde alespoň jeden příklad. Za německo-francouzské války (1870-1871) 16. září 1870 deset pařížských lóží vzneslo obžalobu a předvolání kvůli porušení přísahy na pruského krále (a pozdějšího císaře) Viléma a na korunního prince (pozdějšího císaře Bedřicha III.). V listopadu 1870 lóže „Jindřich IV.“ v Paříži vydala oběžník, svolávající do švýcarského Laussane na 15. března 1871 kongres k „ložovému odsouzení“ obou zednářských vladařů. Další lóže v Lyonu již 26. listopadu 1870 vynesly následující „rozsudek“:

1) Vilém (pruský král) i oba jeho společníci Bismarck a Moltke... jsou mimo zákon jako tři vzteklí psi.

2) Všem našim bratřím v Německu i na celém světě se vykonání tohoto rozsudku ukládá za povinnost.

3) Za každou z těchto tří bestií (Viléma I., Bismarcka a Moltka) je uvolněn milion franků, splatný prostřednictvím sedmi ústředních lóží vykonavatelům rozsudku nebo jejich dědicům.

A jako by to ještě pořád nestačilo, židovský vysokostupňový zednář Isaac Adolphe Crémieux, tehdy nejmocnější muž ve francouzském zednářství, vypsal zvláštní odměnu za hlavu císaře Viléma I., rovněž ve výši jednoho milionu franků. Na celém světě se však nenašel nikdo, kdo by si chtěl jidášskou mzdu vysloužit. ... Nebo přece jen ano? Lze snad dát s tím do spojitosti čin lipského klempířského tovaryše Maxe Hödla, který 5. května 1878 v důsledku sociálně demokratického povzbuzování pětkrát vystřelil na německého císaře, aniž by jej naštěstí zranil? Nebo souvisí nějak vražedný útok Karla Eduarda Nobilinga z 2. června 1878 na císaře Viléma I. s vypsáním odměny francouzskými zednáři? – Nobiling se hodně pohyboval v sociálně demokratických kruzích. Okamžitě po pokusu o atentát obrátil zbraň proti sobě a zemřel 10. září 1878, aniž by nabyt vědomí.

Je rovněž skutečností, že také na Bismarcka byl 13. července 1874 v Bad Kis-singenu spáchán pokus o zabití, avšak chybí důkazy pro spojování činu se zmíněným zednářským podněcováním. Bismarck rozhodně nebyl názoru, že bednářský tovaryš byl k vraždě najat ultramontánní stranou, jak se později tvrdilo... Bismarck hned po nezdařeném atentátu – a později ještě jednou – delší dobu rozmlouval s pachatelem a jeho odpovědi si viditelně dobře zapamatoval...

Pokud jde o Moltka, zdá se, že jeho smrt byla úspěšena. Den před skolem († 24. dubna 1891) se po celém Berlíně rozšířila zvěst, že zemřel. Stovky a stovky osobností obléhaly redakce novin s dotazy, zda je to pravda. Jeden list vyslal svého redaktora do Moltkeho sídla zjistit věc na místě. Moltke tam však klidně seděl u partie skatu a redaktor svému listu ohlásil, že se generál těší nejlepšímu zdraví – o hodinu později byl mrtvý. V případě císaře Viléma I. byla rovněž podivná okolnost. List „Neue Wiener Tagblatt“ jeho smrt (9. března 1888) oznámil tři dny předtím jako již hotovou věc. To byl bezprostřední podnět pro Georga rytíře von Schönerera, který jej na dlouhou dobu vzdálil politického života. A konečně císař Bedřich III., šlechtyný trpítel na německém trůnu, zemřel na rakovinu, ošetřován anglickým lé-

kařem jménem Mackenzie, o jehož lékařském umění se tehdy v německých odborných kruzích velmi silně pochybovalo...

Nakonec ještě slovo o předčasně ohlášených úmrtích v tisku. Ve většině případů se jedná o obvyklé novinářské „manýry“ a často také o finanční využití situace. Nelze se však ubránit myšlence, že „prohlášení za mrtvého“ ze strany jisté části tisku může být někdy nejmírnější formou, jíž je zednářský rozsudek smrti vykonán. Jisté je tolik: je-li někdo starý a navíc s chorým srdcem, pak okolnost, že o své smrti čte černé na bílém ve všech novinách, může u něj vyvolat takové duševní pohnutí, že smrt skutečně zakrátko nastane. Tím je dávno vyneseny zednářský rozsudek smrti „vykonán“ – viz případ Moltke! Možná, že by nám o tom mohl něco bližšího sdělit br.: Hermann Bahr, který se v posledních letech od zednářstva odvrátil; i o něm bylo nedávno řečeno: „mrtev“. Právem se proto můžeme ptát: je to pouze hra náhody, nebo za tím vězí zednářský trest za „zradu“ Hermanna Bahra? – „Příroda je krutá,“ řekl zednář Goethe ohledně podivné smrti přítele Schillera († 5. května 1805); „příroda je krutá, ale...“ – dodal ještě – „lidé jsou mnohem krutější“. A Goethe věděl asi ještě víc o tajemství, vznášející se nad iluminátem a vysokostupňovým zednářem Schillerem, který byl pohřben v noci a bez obřadů jako zločinec...

Řada nevysvětlených úmrtí souvisí také s aférou židovsko-francouzského kapitána Dreyfuse (1894-1903). Dreyfus byl zednář a obviněn z velezrady. Kapitán d'Attel prohlásil, že se Dreyfus jemu i dvěma dalším svědkům krátce před veřejnou degradací plně přiznal k vině. Kumpánům br.: Dreyfuse byl tento muž přirozeně nanejvýš nebezpečný. Jednoho dne odcestoval z Paříže a – jeho mrtvola byla nalezena v železničním vagónu zmodralá a zdála se být již v počínajícím rozkladu. Kapitán d'Attel však již předtím svému příteli, poslanci jménem Chaulin Servinière, podrobně vyprávěl o přiznání kapitána Dreyfuse. Chaulin Servinière odjel do svého volebního obvodu a – jeho mrtvola byla nalezena na kolejích. Prefekt Laurenceau vládě oznámil, že zásilka zlata pro přátele zrádce Dreyfuse překročila hranice; soudil, že jde o peníze na úplatky od zahraničních Židů, kteří svého soukmenovce chtěli osvobodit. Laurenceau byl předvolán do Paříže podat zprávu. Ubytoval se v hotelu Terminus – a příští den byl nalezen ve svém pokoji mrtvý! Vězeňský úředník Rocher tvrdil, že Dreyfus řekl: „Ano, jsem vinen, ale nejsem jediný viník.“ – Také Rocher zemřel; dodnes se neví, jak a kde. Kapitán Valerio byl jedním z hlavních svědků obžaloby v Dreyfusově procesu v Rennes; zemřel krátce po návratu ke své posádce. Noviny, blízké zednářským lóžím, s cynickou otevřeností psaly: „Opravdu, i sám osud je na straně kapitána Dreyfuse!“ (Kdykoli zednáři mluví o „osudu“ [fatum], je to vždy velice podezřelé!) – Tehdejší prezident francouzské republiky, br.: Felix Faure, se vyslovil proti revizi Dreyfusova procesu, a jen o měsíc později náhle zemřel. Bližší okolnosti nebyly nikdy objasněny. Několik hodin poté byla jeho mrtvola balzamována a tím znemožněno zjištění příčiny smrti. A kdo byli nejuživějšími obhájci „neviný“ kapitána Dreyfuse? Bez výjimky bratři zednáři, a jmenovitě židovští bratři. A jestliže nebylo objasněno ani jediné záhadné úmrtí, pak lze právem soudit na jejich velký počet v Dreyfusově záležitosti.

A nyní ještě případ, který se udál před vypuknutím světové války. Jean Jaurès, jeden z předních vůdců francouzské sociální demokracie a zastánce míru, byl 31.

srpna 1914 zastřelen v pařížské kavárně Croissant. Vrah Villain byl sice zatčen, ale proces s ním nebyl ani zahájen; věděl příliš mnoho a byl by schopen prozradit své skryté objednavatele. Tím vznikl neslýchaný justiční skandál – zatčený vrah byl po celou dobu války ve „vyšetřování“, až nakonec 31. března 1919 byl kvůli nepřičetnosti v důsledku politického rozrušení osvobozen! Přirozeně – za války jej nebylo možné odsoudit, protože by vyšla najevo velká tajemství zednářského štvání do světového konfliktu; nešlo však jej ani osvobodit, neboť výsledek války byl ještě nejistý a francouzští zednáři – tj. celá vláda – se třásli o život. Jean Jaurès byl sice zednář, avšak nižšího stupně; nepatřil k „zasvěceným“, tedy k těm, kteří světovou válku po léta systematicky připravovali k odstranění „teutonského císařství“ a jeho nahrazení republikou. Jean Jaurès byl kromě toho u mírumilovných dělnických mas mimořádně oblíbený a byla obava z odporu, což by mohlo přivodit potíže jejich plánům. Pro francouzské válečné štváče to byl víc než dostatečný důvod k rychlému skoncování se životem tohoto muže. Smrt Jeana Jaurése je zcela zřejmě zednářskou vraždou; na lavici obžalovaných patří nejen Villain, ale také prezident republiky br.: Poincaré, ministerský předseda br.: Briand, ministr války br.: Delcassé i celá Nejvyšší rada Velkého Orientu Francie.

A byli to znovu francouzští zednáři, kteří hned na počátku světové války požadovali „odsouzení“ německých panovníků – pařížská lóže L'Avant-Garde volala po ustavení zvláštního soudního dvora, aby bylo možné přinutit k odpovědnosti císaře Viléma II. a Františka Josefa I., krále Bavorska, Saska a Württemberska, atd., tedy výzva, která se po skončení války vrátila jako požadavek všech spojeneckých mocností. Před „ložový soudní dvůr“ jako takový ovšem nebylo možné německého císaře postavit, protože Vilém II. nikdy zednářem nebyl a tedy neporušil ani „zednářskou přísahu“. Avšak vytvořit speciálně pro tento případ „nejvyšší soudní dvůr“ ze zednářů všech nepřátelských států mělo vést ke stejnému cíli: postavit německého císaře před celým světem na pranýř jako muže, který má na svědomí hroznou válku, a současně odvést pozornost od jejich skutečných a výhradních původců, „vládců zednářstva“.

Ještě dál než výše zmíněná francouzská lóže zašel anglický zednář br.: Horatio Batomley, který ve svém listu „John Bull“ nepožadoval nic menšího než – zavraždění císaře Viléma II. tajnou internacionální společností! Tato skutečnost je tím důležitější, víme-li, že „Angličan“ Batomley se vlastně jmenuje „Levy“!

Ostatně u Angličanů není politická vražda vůbec ničím zvláštním. Je ovšem třeba hned dodat, že všichni vůdčí politici, státníci, všichni vojevůdci, atd. jsou i zednáři; v tomto vysloveně zednářském státu jsou ložovými bratry samotní královští princové i právě panující král Eduard VII. je anglickými ložemi otevřeně nazýván největším zednářem 20. století a sama velikost Británie je jimi vydávána za dílo zednářů. Není divu, víme-li, že samotná „Spojená Velkolóže Anglie“ má v současnosti více než 400 000 bratrů. Slovem, každý, kdo má v Anglii jméno a postavení, je zednář, a oficiální anglická politika není ničím jiným, než politikou vládců anglického zednářstva; je rovněž známou skutečností, že se mezi nimi nacházejí početní Židé... Anglická vláda i angličtí zednáři sahají podle okolností i k těm nejnemorálnějším a nejohavnějším prostředkům, a necouvnu ani před samotnou politickou vraždou,

pokud to jejich cíle vyžadují. Sem patří například vražedný útok anglického emisara Findlaye v norské Christianii (dnešní Oslo) na irského vůdce Sira Rogera Casementa. Dábelský plán byl naštěstí Casementovým věrným služebníkem včas odhalen; veřejně kompromitovanému anglickému emisarovi Findlayovi se však nestalo ani to nejmenší – dokonce nebyl ani odvolán z úřadu vyslance! A za skutečného původce útoku na irského odpůrce anglické politiky byl označen britský ministr zahraničí br.: Sir Edward Grey. Sir Roger Casement se totiž snažil zkřížit plány světové velkolóže a kdo něco takového dělá, propadl smrti – přítel míru br.: Jean Jaurès, stejně jako irský vůdce Casementa, Turek Talát bej jakož i německý velvyslanec hrabě Mirbach a mnoho dalších. Casement později upadl do rukou svých nepřátel a byl popraven.

Pokud jde o vražedný útok na tureckého ministra vnitra Taláta beje, bylo během procesu se spiklenci v Konstantinopoli zjištěno, že anglický br.: Lord Kitchener vypsal odměnu 20 000 liber (tehdy obrovskou částku) za Talátovu hlavu; přesto (anebo právě proto?) byl br.: Kitchener anglickými lóžemi oslavován přímo jako vzorný zednář. V zednářstvu je totiž dovoleno zabíjet. ... Přirozeně, že ne každému „bratru“; jen z pověření „zasvěcených“ představených jsou vypisovány ceny a vykonávány rozsudky smrti.

Sem patří dále případ hraběte von Mirbacha. Německý vyslanec u bolševické Leninovy vlády byl v Moskvě 6. července 1918 zavražděn Dohodě věrnou ruskou kontrarevoluční stranou. Její hlavou byl Žid br.: Kerenský, dříve advokát a potom krátce po svržení cara dočasně nejmocnější muž Ruska, než byl svržen br.: Leninem-Uljanovem.⁶ Za hlavní postavu vražedného útoku byl označen jistý Savinkov, tentýž muž, který již dříve zavraždil ruského ministra Plehveho. Savinkov byl za vlády br.: Kerenského ministrem války, brzy na něj získal rozhodující vliv a nakonec jej přivedl do tábora Dohody, čímž ruský lid oklamal v jeho nadějích na mír a br.: Kerenský se stal milionářem. Pravdivost všeho výše řečeného byla nepřímo potvrzena samotným Kerenským, který 8. července 1918 na dotaz řekl, že „zavraždění německého vyslance von Mirbacha je šťastnou událostí, z níž se raduje!“

Všechny atentáty byly dlouhodobě připravovány, jako třeba na německého polního maršálka von Eichorna a jeho pobočníka kapitána von Dreßlera, kteří byli za-

---

⁶ Ani jinak dobře informovaný Wichtl ve své době nemohl vědět, že „svržení“ Kerenského bylo ve skutečnosti dohodnutým předáním moci Leninovým bolševikům, viz např. *Rakovského protokoly* a Ulrich Fleischhauer, *Pravé Protokoly sionských mudrců*.

Lenin byl dlouho považován za jednoho z mála Nežidů v bolševické hierarchii. Od té doby vyšly najevo důležité informace o jeho skutečném původu, zvláště z ruských resp. sovětských archívů: Leninova babička z otcovy strany Anna Smirnovová, provdaná Uljanovová, byla původem Kalmyčka. ... Také v žilách Nikolaje Uljanova jako u mnohých Astrachanců kolovala kalmycká krev. Skandinávskými prarodiči Lenina po přeslici byli Jugan Gottlib Grossopf a jeho žena Anna Beata Estedtová-Grossopfová, pohřbená na Smolenském evangelickém hřbitově; její hrob i ostatní hroby Leninových předků švédské větve se nezachovaly. Byly zničeny po Říjnové revoluci. Děda z matčiny strany Izrail Blank, chirurg a akušér, byl Žid. Aby mohl studovat na carské státní vysoké škole, musel přijmout pravoslaví (byl pokřtěn v Samsonijevském chrámu r. 1820). Jeho dcera Marie (Blanková, provdaná Uljanovová), domácí učitelka, je matkou V. I. Uljanova-Lenina; pozn. překl.

vraždění v Kyjevě 30. července 1918. Ale již předchozí den, 29. července, zednářský list „Matin“ (v Paříži!) výmluvně psal, že „vlasteneckým tajným spolkem“ byla vypsána vysoká cena na Eichhornovu hlavu! Není těžké uhodnout, o jaký asi druh jde u „tajného vlasteneckého spolku“, s nímž má „Matin“ tak výborné styky. A list „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ 20. června 1918 zase věděl, že Angličané vypsali na hlavu císaře Viléma II. odměnu milion marek, na zničení ponorky 300 000 marek, na podněcování ke vzpouře 50 000 marek, atd.!

Je mimo jakoukoli pochybnost, že bylo také plánováno zavraždění řeckého krále Konstantina. Královský les v Tatoi byl zapálen, statek rovněž lehl popelem a král se zachránil jenom obětavostí asi dvaceti Řeků, kteří jej hledali s nasazením vlastního života. Atentát byl dílem diktátora a zednářského br.: 33. stupně Venizelose, který jednal z pověření anglických a francouzských zadavatelů. ... A důvod? Král Konstantin odmítal zatáhnout svůj lid do světové války a dát vojsko a loďstvo k dispozici dohodovým mocnostem. Rovněž bombový útok na bulharského vyslance v Athénách byl činem zednářů; zatčený zločinec jménem Samut měl u sebe ještě šek na 20 000 franků. Násilník br.: Venizelos se mohl něčeho takového odvážit ovšem jen proto, že v přístavu Pireus kotvila francouzsko-anglická flotila, jejíž děla hrozivě mířila na Athény. Flotile velel francouzský zednář a člen parlamentu br.: Jonnart, který 11. června 1917 požadoval abdikaci krále Konstantina; v případě odmítnutí by byly Athény změněny v hromadu trosek. A tomu se v zednářské mluvě říká „ochrana malých národů“! Br.: Venizelos jako diktátor nechal z řecké armády vyhodit na 2 500 důstojníků, dřívější premiéry a vážené politiky jako Skuludis, Rallis, Gunaris atd. zatknout nebo odsoudit v nepřítomnosti, četné generály dal uvěznit na doživotí a popravit stovky Řeků, kteří nebyli srozměni s jeho násilnickou politikou. Mnozí k smrti odsouzení museli na popraviště táhnout svou rakev. A navíc br.: Venizelos odvolal z úřadu 9 669 státních úředníků a učitelů, tedy plně dvě třetiny. V zednářské mluvě, která všechny pojmy staví na hlavu, se ovšem taková samovláda povýšence nazývá – demokracií. Vlídne a spravedlivě vládnoucí král Konstantin, který skutečně zastupoval vůli mírumilovného lidu, je – tyranem!

Vliv angloamerických lóží se projevuje i v Číně. Nám postačí si jen ukázat, že poslední císař Kijang-hsi záhadně zemřel, stejně jako jeho matka Tse-hsi. Čína byla prohlášena za republiku, tříletý Pud-ši odstraněn, a do prezidentského křesla nové „Čínské republiky“ usedl vysokostupňový zednář 33.: Sun Jat-sen.

V Itálii je politická vražda tak říkajíc obvyklou záležitostí. Tajný spolek karbonářů (uhlířů) každému křesťanu dobře známá čtyři písmena INRI interpretuje po svém takto: „Justum necare reges Italia“, tudíž „je oprávněné zabít krále Itálie“ – zásada, jíž se řídil např. karbonář Orsini, když roku 1858 v Paříži spáchal vražedný útok na císaře Napoleona III. Orsini byl popraven. Ale nejen karbonáři, nýbrž i ostatní italští zednáři se hlásí k této zásadě, jako např. br.: 33.: Guiseppe Mazzini, který sám přiznal, že osobně dal dýku jednomu ze spiklenců na odstranění „tyrana“, krále Karla Alberta Piemontského. Br.: Mazzini také nechal (1853) svými spoluspiklenci zákeřně pobít dýkou rakouské vojáky v ulicích Milána s cílem vyprovokovat revoltu. Roku 1854 byl stejnými zločinci zavražděn vévoda z Parmy, a soudci, kteří nad vrahy vynesli rozsudek, postupně umírali násilnou smrtí. A to ani zdaleka ne-

bylo všechno: Mazziniho výbor tehdy odsoudil rovněž neapolského krále Ferdinanda II. k smrti a po celé Itálii se šířily letáky, označující politickou vraždu za dovolenou. Odměna 100 000 dukátů byla přislíbena tomu, kdo by zabil „tyrana“ Ferdinanda II. Voják Agesilao Milano poté (1858) spáchal vražedný útok na krále, byl však dopaden a popraven. Když o čtyři roky později zednářský br.: Garibaldi vtrhl do Neapole, zařídil vrahově matce rentu ze státních prostředků, a pozdější ministerský předseda br.: Francesco Crispi dokonce atentát veřejně pochválil. Br.: Crispi měl ovšem sám svéráznou minulost, protože v mládí osobně pomáhal vyrábět bomby a zápalné láhve! Je rovněž pozoruhodné, že v současnosti žije v Itálii vysokostupňový zednář, který si celé jméno vraha zvolil za své „křestní“ – je jím Velký Dozorce Velkého Orientu Itálie, Agesilao Milano Filippi.⁷

Celý svět ví, že italský král Humbert II. byl roku 1902 v Monze zavražděn anarchistou. Méně je však známo, že anarchista Angelo Pressi byl také zednář, který náležel k jisté americké lóži a byl svými bratry zjednan k spáchání atentátu.

Jedním z nejhorlivějších odpůrců vstupu Itálie do světové války byl – jak známo – italský ministr Giolitti. Naproti tomu Velký Orient Itálie, nejmocnější sdružení italských zednářů, pracoval všemi prostředky na účasti země ve válce. Giolitti byl dán do klatby a jeho život ohrožen; musel před stíháním zednáři uprchnout. Dalším odpůrcem války byl generál Pollio, náčelník italského generálního štábu. Varoval slovem i písmem před účastí Itálie v světovém konfliktu; a co následovalo? Náhle zemřel a jeho smrt nikdy nebyla náležitě objasněna.

Také samotný italský Velmistř, br.: 33.: Achille Ballori, byl (1917) zavražděn. Důvod? Patřil prostě k jinému směru italského zednářstva. Byl snad odpůrcem prodloužení války? A kdo byl pachatelem? Odpověď neznáme.

Vyhnání portugalské královské dynastie je rovněž dílem tamějších zednářů, jak bylo jimi samými přiznáno. Jejich vůdcem je „slavný“ vysokostupňový zednář, senátor a ministr Sebastiao Magalhaes da Lima. „Zasvěcení“ zednáři se vzájemně informují o provádění svých světodějných činů. Šíří potřebné nálady, aby br.: zednáři v lóžích předem věděli, jak se k ohlášené události mají stavět. Tak např. veledůstojný br.: Magalhaes da Lima odjel v prosinci 1907 do Paříže, kde v kruzích zasvěcených zednářů pronesl řadu přednášek s příznačným názvem: „Konec monarchie v Portugalsku a nadcházející zřízení republiky“. Šlechtný br.: Magalhaes da Lima byl v Paříži slavnostně uvítán veleosvíceným br.: Mosesem, členem spolkové rady Francouzské Velkolóže, atd.

Známý a obávaný odpůrce zednářů, abbé Tourmentin, již tehdy psal, že se portugalská zednářská viditelně chtějí rozmáchnout k rozhodujícímu úderu proti královskému domu. Vyjádřil hluboké obavy, že zakrátko bude král Carlos vyhnán ze země nebo zavražděn. Tourmentinovy obavy byly zcela oprávněné; o deset týdnů později totiž král Carlos i jeho syn, korunní princ Louis, padli za oběť vražděnému útoku. Abbé Tourmentin zednáře veřejně a jednoznačně obžaloval z vraždy krále. Portugalská lóžová bratřička se však raději zahalili do přítmi a naprostého mlčení. Jak oprávněná byla abbého obžaloba, vyplývá z francouzského zednářského buletinu „Couri-

---

⁷ Srv. *Kalender der Weltfreimaurerei* (Kalendář světového zednářstva), 1920, str. 244.

er Européen“, který proti zavraždění krále naprosto nic nenamítal a pouze zalitoval, že zednáři nenáviděný premiér Franco vyšel z věci živý:

„Blesk, který zasáhl krále a jeho syna, má pouze tu chybu, že ušetřil hlavního původce tak mnohých zločinů a hanebností.“

A jakých zločinů a hanebností se tak nenáviděný Joao Franco vlastně dopustil? – Chtěl ve shodě se svým králem důkladně vyčistit parlamentní Augiášův chlív a odstavit prodejné ministry. To a nic jiného byl jeho zločin!

Manuel, nejmladší syn krále Carlose a jeho následník, lehkomyšlný a nezkušený mladík, hotový operetní král, nyní nastoupil na otcův trůn. Avšak i s ním byl udělán krátký proces. Nová vražda by však byla podezřelá a král byl proto jednoduše poslán do vyhnanství. A jak se to správně dělá s králem? Recept je prostý. Předně je to snaha obsadit všechna vlivná místa zednáři (židovský původ má přednost). Poté se k nějakému ušlechtilému účelu uspořádá velký banket a pozve se král. Ten se cítí být poctěn a polichocen, a přirozeně neodmítne. Když potom slavnostní nálada dosáhne vrcholu, „náhle“ vypukne dobře připravená revoluce. Pro krále teď zbývá jediná možnost, jak si zachránit život – okamžitý útěk, a jeden zvláště věrný sloužící, přirozeně také zednář, se nabídne dopravit krále do bezpečí... Strůjci revoluce nesmějí samozřejmě na nic zapomenout a musejí se i předem postarat, jak králi útěk usnadnit.

Tento osvědčený prostředek ke spolehlivému vyhnání korunované hlavy – patentovaný ve všech kulturních státech – byl použit i roku 1910 v Lisabonu. Lisabonské flotile velel zvláště spolehlivý muž, zednář br.: jménem Candido dal Reis. Je bratrancem ředitele brazilských železnic Aarona Reise. Lisabonským arcibiskupem byl známý Salomon Netto, a ten je znovu spřízněn s br.: Netterem v Paříži, členem výboru „Alliance Israélite“. Ministerská křesla se rovněž nacházejí převážně v rukou zednářů. A čistě „náhodou“ pobýval v Lisabonu tou dobou, v říjnu 1910, prezident brazilské republiky, maršál br.: Hermes da Fonseca. Na jeho počest se uspořádal velký banket, k němuž byl pozván také mladý král Manuel. A ten, bezstarostný, nezkušený a nic netušící rovněž upadl do nastražené pasti. Právě když se připíjelo na královo zdraví, vypukla „nenadále“ revoluce. Mezi zednářskými účastníky banketu propukl předstíraný zmatek; sálem začaly kroužit fámy. Přicházeli očití svědci a vyprávěli, že ústí lodních děl jsou hrozně namířena na město Lisabon. Další zase věděli, že dav již vnikl do královského paláce, ještě jiní křičeli, že nespokojený lid v ulicích bouřlivě požaduje abdikaci krále, atd. Byly obavy z anarchistického útoku na jeho život. Zněly návrhy, dávaly se nejrůznější rady, a znovu se hned zase odmítaly. Hosté banketu předstírali nejvyšší obavy o život svého drahého panovníka... Král Manuel, neschopný vlastního rozhodnutí, se dobrovolně nechal obklopit dvěma osvědčenými služebníky, kteří jej vedlejším vchodem dopravili ven a odvedli labyrintem uliček až do přístavu. A tam ovšem – již čekala loď pod plnou parou, připravená dopravit královského uprchlíka do bezpečí. Se ztlumenými světly se pak tmavou nocí klidně proplulo kolem válečné lodi a příštího rána vstoupil sesazený král Manuel na pohostinný břeh Anglie. ... Tak to bylo uděláno, tak byla zařízena zvláště portugalská revoluce. Za zmínku ještě stojí, že br.: Hermes da Fonseca je bratrancem onoho maršála Deodora da Fonseca, který jako zednář a ministr obrany

posledního brazilského císaře Pedra II. řídil brazilskou revoluci v roce 1889. Jak známo, i tehdy byl Pedro II. vybízen hledat spásu v útěku, a poté byl lodí dopraven do Evropy. Že Fonsecové jsou židovského původu, je zřejmě také jen náhoda. Kdy si nosili jméno Wagenseil, pak si koupili benátské šlechtictví a od té doby si říkali „da Fonseca“.

Ani zednáři Španělska nijak příliš neváhají s vraždou jako bojovým politickým prostředkem. Přírozeně pracují s náležitou opatrností, aby zednářstvo nebylo zbytečně blamováno. Bombový útok anarchisty Morrala (1905) je asi dosud v živé paměti. Byl zaměřen na královský svatební průvod a měl roztrhat na kusy královský snoubenecký pár, krále Alfonse XIII. a princeznu Enu von Battenberg. Atentát však nebyl připraven dostatečně pečlivě a chybil vlastní cíl. S jakými pocity reagovali br.: zednáři na odporný čin, vyplývá ze zprávy zednářských novin „Revue Maçonique“ z července 1915. Říká se tam:

„31. května 1905 vybuchla v Madridu mohutná anarchistická bomba, kterou Morral vrhl na královský svatební průvod. Vyžádala si početné oběti, ale chybila ty, jež měla zasáhnout. Mladý král zkontroloval svou ješitost a odmítl zazářit na slavnosti, která zevlujícím divákům musela připadat fatální.“

Zednářský list nenachází jedno jediné slovo k odsouzení podlého činu a navíc se ani nestydí mladému králi pro jeho zcela samozřejmé jednání činit nestydaté výtky. Nadto lze mezi řádky vyčíst, že bomba chybila právě ty, které měla zasáhnout. Morral byl ihned zatčen a postaven před soud; jeho obhájce, jistý Bulot, byl protřelý advokát a navíc – zednář. Dokázal ten „zajímavý případ“ tak překroutit a zamotat, že vrah Morral byl – ano, osvobozen! A je to znovu zednářský list „Revue Maçonique“, který se ve svém lednovém čísle (1906) toto vítězství bezpráví odvažuje svým čtenářům, lóžovým bratrům, sdělit s výsměšným triumfem!

Také během světové války si zednářské noviny troufaly více či méně otevřeně dávat najevo, že dny „panování“ Alfonse XIII. jsou sečteny. A je jen příznačné, že tyto zprávy přicházely z – Anglie, oné země, „která je ovládána 23 většinou židovskými advokáty“. Přinejmenším to tak psaly anglické noviny „John Bull“, které vydává již zde zmiňovaný „Angličan“, br.: Horatio Battomley (Levy). A pan Levy se svým prohlášením jistě nemýlí. Alfons XIII. naštěstí své zednářské rádce včas prohlédl a „proslulého“ premiéra br.: hraběte Romanese propustil ve chvíli, kdy se ten chystal zašantročit španělské obchodní loďstvo Angličanům...

V severských státech se zednářské vraždy vyskytují poměrně zřídka. Možná to souvisí s tím, že velelůže Švédska, Norska a Dánska obvykle odmítají přijímání nekřesťanů. Proto zde čin zednářského br.: Ankarströma, který 16. března 1792 švédského krále, br.: Gustava III., bodl dýkou při maškarním bálu, zmiňujeme jen mimochodem. O vraždě bylo ostatně rozhodnuto již roku 1786 shromážděním zednářů ve Frankfurtu nad Mohanem: Švédský Gustav III. a francouzský Ludvík XVI. musejí být odklizeni ze světa.

Švédský král Oskar II., který byl sám zednář a dokonce řádový Mistr, mohl ještě mluvit o štěstí, že vyvázl alespoň životem. Norové, přesněji řečeno jisté vlivné kru-

hy v Norsku, byly s jeho vládou nespokojeny.⁸ V zednářské lóži v Karlstadu zaznělo pouze rozhodnutí krále jednoduše sesadit, což se také stalo (1906). A před tímto osudem jej nedokázalo zachránit ani jeho postavení nejvyššího zednářského hodnostáře své země. Bude nám to srozumitelné pouze tehdy, máme-li stále na paměti, že v zednářstvu nejvyšší viditelná postava není obvykle také nejvyšší skutečnou hlavou řádu! Králům a knížatům se nejvyšší hodnosti často propůjčují jen kvůli vnějšímu zdání, aniž by byli zasvěceni do skutečných tajemství vysokých stupňů „královského umění“ (tj. zednářství).

Rovněž tak některým carům ruské říše zednářská strana násilně ukrátila život. Například car Pavel I. byl po sotva pětileté vládě 23. března 1801 zavražděn několika „veličinami“ říše, „protože jeho despotismus byl nesnesitelný“. Prozkoumáme-li případ podrobněji, vyjde najevo, že Pavel I., syn Kateřiny II., vydal striktní zákaz zednářstva. Pavel I. byl sice sám zednář a zpočátku i lóžím značně nakloněný, ale později podle všeho své bratry lépe prohlédl. A výsledek toho? Pravdivost zásady „v zednářstvu je dovoleno zabíjet!“ poznal sám na sobě!

Jeho syn a nástupce, car Alexandr I., byl také zednář a dokonce se stýkal s vrahy svého otce. Také on zpočátku zednáře zvýhodňoval a roku 1810 je dokonce výslovně uznal. Ale bratrský spolek ustavičně získával na síle a vlivu, byly zavedeny vysoké skotské stupně (4. až 33.) a do středu veškeré zednářské činnosti se stále více dostávala vysoká politika. Alexandr I. se náhle viděl stát proti neviditelné, nenapadnutelně hroživé moci cítit být obklopen a střezem nepřáteli. Dostal strach ze svých „bratrů“ a 6. srpna 1822 přísně zakázal všechny tajné společnosti včetně lóží zednářů. Všichni státní úředníci, kteří byli zednáři, museli okamžitě nahlásit vystoupení z lóže nebo opustit službu. Hlavní pochyby vyvolávala dvojí přísaha; úředník, který byl lóži zavázán přísahou, se musel občas dostat do rozporu se svou úřední přísahou státu. Zednáři přirozeně zuřili a chystali pomstu. Založili „Svaz veřejného blaha“ a členy nového sdružení byl pak car Alexandr I. prosince 1825 v Taganrogu zavražděn. Všichni vrazi byli zednáři. – K čemu však museli nejprve založit nový svaz? – Nejde o náhodný jev; i když je v nejvyšších stupních zednářstva politická vražda považována za dovolenou kvůli „vyšším cílům“, přesto má každý zednář na světě „svatou povinnost“ vyhnout se všemu, co by mohlo zednářskému svazu jako celku nějak uškodit. A právě výše řečeným opatřením se má odhalení řádu co možná předejít. Proto zednáři při páchání svých zločinů užívají téměř vždy krycích spolků nebo určitých stran a organizací, které často i oni sami teprve vytvořili. Takto využili zednáři v Srbsku nacionalistický svaz „Narodna obrana“ jako masky, v Itálii užívali zase karbonářů a anarchistů, ve Španělsku jim posloužili volnomyšlenkáři (ferreristé) a anarchisté, v Portugalsku „Bílí mravenci“ (formiga branca), v Turecku zase Mladoturci, atd. V Rusku, Maďarsku a Německu využili zednáři v novější době bolševiky, spartakovce a komunisty, a je nanejvýš příznačné, že vůdci bolševiků jako Lenin (Uljanov), Trockij (Bronštejn), Béla Kun (Kohn) a Kurt Eisner (van Israelowicz)⁹ jsou všichni zednáři komunistického směru. S tímto druhem zednářstva nemají němečtí zednáři tří nejnižších modrých stupňů nic společného kromě jména.

⁸ Norsko bylo unijní součástí Švédska do r. 1905, kdy získalo nezávislost; pozn. překl.

⁹ Tři poslední byli nesporně členy výhradně židovského zednářského řádu B'nai B'rith; p. překl.

Avšak němečtí zednáři, kterých je sotva 60 000, jenom velmi okrajově patří mezi tři miliony „bratrů“ světového zednářstva, a jsou jimi vysmíváni jako „staromódní“.

Také vražda ruského ministra Stolypina ukazuje na zednáře. Byl to totiž on, kdo se energicky stavěl proti oficiálnímu uznání zednářského řádu v Rusku. V jeho odmítavém rozhodnutí se říká doslova:

„... ‚Dobročinné cíle‘ zednářstva mohou plnit docela dobře otevřené společnosti pod dozorem vlády; naproti tomu politické cíle zednářství se od počátku loňského roku, kdy byly lóže v Rusku zakázány, ani v tom nejmenším nezměnily.“

Tím si Stolypin sám podepsal rozsudek smrti; byl vykonán 13. září 1911. Pachatelem byl ruský Žid Herškovitz Bagrov, který se uměl infiltrovat do řad ruské tajné policie a ministerského předsedu Stolypina úkladně zastřelil v divadle a navíc v přítomnosti cara!

Za zmínku jistě stojí také zavraždění staříckého rumunského krále Karola. Tento šlechtný vladař z rodu Hohenzollernů, stojící věrně po boku Ústředních mocností, se stal obětí státnického umění zednářů našich nepřátel, kteří chtěli pro své účely vehnat Rumunsko do války. Zemřel po požití otrávené kávy v týž den, kdy německé jednotky dobývaly Antverpy (9. září 1914). Několik osobností z králova nejbližšího okolí rovněž onemocnělo s příznaky prudké otravy.

Sesazení sultána Abdula Hamida bylo také dílem zednářů. Hnízdem spiklenců byla tenkrát Soluň, město, kde mezi 110 000 obyvateli bylo neméně než 70 000 Židů. V delegaci, jež starému sultánovi oznámila jeho sesazení, rovněž nechyběli Židé – např. židovský Mistr stolce br.: Emanuel Carasso z lóže „Macedonia“. Židé vůbec sehráli směrodatnou roli jak v tureckém zednářstvu, tak i v mladoturecké straně. Mimořádně se v něm angažovali například „Turek“ br.: David Cohen, „Turek“ br.: Raffaello Ricci, „Turek“ br.: Mehemed Djavid bej, a mnoho dalších.

Ponechme zde zatím stranou otázku, zda i br.: Woodrow Wilson podivně zemřel v důsledku zednářské „exekuce“. Možná tomu bylo tak, že skuteční vládcí zednářstva tomuto čarodějnickému učni, který si náhle hrál na mistra a chtěl svéhlavě lpět na svých 14 bodech, dali tak trochu na pamětnou. Proč asi? Možná proto, aby br.: Wilsonovi připomněli svou moc a jeho bezmocnost!

Je nespornou skutečností, že také br.: Clemenceau, krvežíznivý „tygr“, náhle zmizel v politickém propadlišti, když se proti vůli „vládců zednářstva“ odvážil usilovat o hodnost prezidenta francouzské republiky. Čím se však provinil nově zvolený prezident br.: Deschanel, že se čistě náhodou v noci vrhl z okna jedoucího vlaku, přičemž – rovněž pouhou náhodou – beze stopy zmizely i velice důležité dokumenty, to zatím zůstává hlubokým tajemstvím...

A zavraždění br.: Essada paši v Paříži 12. června 1920? Také tento případ patří zřejmě k politickým zednářským vraždám. Essad, svého času uchazeč o albánský trůn, je oním mužem, který v únoru 1914 v známém vídeňském hotelu „Meibel & Schadn“ měl údajně několika zednářským hodnostářům oznámit nadcházející vypuknutí světové války. Císař František Josef I. krátce před tím propůjčil Essadu pašovi velkokříž řádu Františka Josefa. A na br.: Essada pašu mířila známá ironická poznámka arcivévody Františka Ferdinanda po prvním neúspěšném bom-

bovém útoku na něj 28. června 1914. František Ferdinand tehdy svým sarkastickým způsobem prohodil:

„I kdyby byli atentátníci skutečně dopadeni, pak by za to velmi pravděpodobně dostali jen velkokříž řádu Františka Josefa.“

Motiv vraha Essada paši, albánského učitele jménem Rustem Aveni, zůstává dosud nejasný. Říká se, že prý jednal v návalu zuřivosti, protože nevěrný br.:. Essad paša měl svou albánskou vlast zradit jihoslovanskému státu. Jiní zase mluví o osobní mstě. Odkud by však chudý albánský učitel Rustem Aveni dostal peníze na tak nákladnou cestu do Paříže, o tom všechny zednářské noviny mlčí jako hrob. Podle všeho se zde znovu jedná o politickou „exekuci“ z pověření nejvyšších zednářských míst...

V každém případě je mezi nebem a zemí ještě mnoho věcí, o nichž se naši školní moudrosti ani nesní.

* * *